

BILAGA I

EUROPEISKA CENTRALBANKENS RIKTLINJE

av den 3 november 1998

**om genomförande av artikel 52 i Stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken
(ECB/1998/NP10)**

EUROPEISKA CENTRALBANKENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA RIKTLINJE

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen (nedan kallat fördraget), särskilt artikel 105a.1 i detta, och artiklarna 12.1, 14.3 och artikel 52 i Stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken (nedan kallad stadgan), och

av följande skäl:

- (1) Euron kommer att bli de deltagande medlemsstaternas valuta från och med den 1 januari 1999. I enlighet med artikel 109 L.4 i fördraget skall EU-rådet fastställa de omräkningskurser till vilka valutorna i medlemsstaterna utan undantag oåterkalleligen skall läsas och den oåterkalleligen lästa kurs till vilken euron skall ersätta dessa valutor. De nationella valutaenheterna kommer att vara underenheter av euron enligt omräkningskurserna. Genom artikel 52 i stadgan bemyndigas ECB-rådet att vidta de åtgärder som behövs för att säkerställa att sedlar utgivna i valutor med oåterkalleligen lästa växelkurser växlas av de nationella centralbankerna till respektive parivärde.
- (2) Syftet med artikel 52 i stadgan är att säkerställa en hög grad av utbytbart mellan de nationella valutaenheterna sedan de omräkningskurser som avses i artikel 109 L.4 i fördraget fastställts. ECB-rådet skall därför säkerställa att samtliga nationella centralbanker är beredda att till omräkningskurserna växla samtliga sedlar som utgivits som lagligt betalningsmedel av den nationella centralbanken i en annan medlemsstat utan undantag mot sina egna sedlar.
- (3) Artikel 52 i stadgan gäller till slutet av övergångsperioden, såsom denna definieras i artikel 1 sjätte strecksatsen i rådets förordning (EG) nr 974/98 av den 3 maj 1998 om införande av euron⁽¹⁾ (övergångsperioden). Efter övergångsperiodens slut kommer växling av andra deltagande medlemsstaters sedlar att göras i anslutning till utbytet av sedlar och mynt till euro.
- (4) De nationella centralbankerna skall säkerställa att andra deltagande medlemsstaters sedlar antingen kan växlas till nationella sedlar och mynt eller, i enlighet med nationell lagstiftning, krediteras ett konto. De nationella centralbankerna skall säkerställa att växlingen av andra deltagande medlemsstaters sedlar till nationella sedlar och mynt kan utföras till parivärdet. De nationella centralbankerna är skyldiga att antingen själva tillhandahålla dessa tjänster eller utse någon annan att för deras räkning svara för dem.
- (5) I enlighet med artiklarna 12.1 och 14.3 i stadgan utgör ECB:s riktlinjer en integrerad del av gemenskapsrätten.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Definitioner

I denna ECB-riktlinje avses med

- *andra deltagande medlemsstaters sedlar*: sådana sedlar som utgivits av en nationell centralbank och som ges in till en annan nationell centralbank eller till den banken utsett för växling,
- *växling av andra deltagande medlemsstaters sedlar*: växling av sedlar, vilka utgivits av en nationell centralbank som lagligt betalningsmedel och inges till en annan nationell centralbank, eller den banken utsett, för att antingen växlas mot dess nationella sedlar och mynt eller krediteras ett konto,
- *nationella centralbanker*: de nationella centralbankerna i de medlemsstater som infört den gemensamma valutan i enlighet med fördraget,

⁽¹⁾ EGT L 139, 11.5.1998, s. 1.

- *parivärde*: det värde som följer av de omräkningskurser som fastställts av EU-rådet i enlighet med artikel 109 L.4 i fördraget utan någon kursdifferens mellan köp- och säljkurser,
- *deltagande medlemsstater*: alla medlemsstater som har infört den gemensamma valutan i enlighet med fördraget,
- *övergångsperiod*: period som börjar den 1 januari 1999 och slutar den 31 december 2001.

Artikel 2

Skyldighet att växla till parivärde

1. De nationella centralbankerna skall på minst en ort inom sitt nationella territorium – själva eller genom dem som bankerna utsett – se till att övriga deltagande medlemsstaters sedlar antingen kan växlas till nationella sedlar eller mynt eller, i de fall detta är möjligt enligt nationell lagstiftning, på kundens begäran, krediteras ett konto hos det institut som genomför växlingen, och att detta i båda fallen sker till respektive parivärde.
2. De nationella centralbankerna får begränsa antalet respektive det sammanlagda värdet av övriga deltagande medlemsstaters sedlar som de är beredda att växla i en transaktion eller under en dag.

Artikel 3

Sedlar som uppfyller kraven för växling

För att uppfylla kraven för växling enligt denna ECB-riktlinje får andra deltagande medlemsstaters sedlar inte vara svårt skadade. De får exempelvis inte bestå av mer än två sammanfogade delar av samma sedel eller ha blivit skadade av stöldskyddsutrustning.

Artikel 4

Rapportering

ECB:s direktion skall rapportera till ECB-rådet om genomförandet av denna ECB-riktlinje en gång om året och för första gången i juli 1999.

Artikel 5

Slutbestämmelser

Denna ECB-riktlinje träder i kraft den dag då övergångsperioden inleds. Samtliga nationella centralbanker skall emellertid senast den 1 december 1998 meddela ECB på vilket sätt de har för avsikt att följa denna ECB-riktlinje.

Denna ECB-riktlinje är tillämplig på varje sedel utgiven av övriga deltagande medlemsstater vilken inges för växling enligt artikel 52 i stadgan före övergångsperiodens slut.

Denna riktlinje riktar sig till de deltagande medlemsstaternas nationella centralbanker.

Utfärdad i Frankfurt am Main den 3 november 1998.

För ECB-rådet

Willem F. DUISENBERG